

man faa langt fra har hævedet dette Princip, at man tvertimod kun behøver at blade om i Finantsloven, for paa hvert Pagina i denne at finde Brud derpaa. Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa en Række af Exempler paa, at Lønningslove ere blevne forandrede ved Finantsloven, at vi Nar for Nar have bevilget Lønningsstillæg paa Finantsloven som Tillæg til Lønningslove, og jeg skal ikke dvæle ved disse Exempler. Naar man nu endelig har valgt de Lønningsbestemmelser, der i Nar vare indfattede paa § 25, til Syndebuk for dette Principis Hædelse, saa siger jeg, at Valget har været uheldigt og har vist sig i sine Følger at være det derved, at man ved overhovedet at røre ved dette Punkt har slaet disse Lønningsbestemmelser ihjel, hvad jeg for Sagens Skyld ogsaa beklager. Jeg er kommen til at dvæle noget ved det andet Things Optraeden, ja, jeg tror endog mere, end man egentlig maatte ønske, at det ene Things Færd og Handlemaade gjøres til Gjenstand for Kritik af det andet, men jeg skal sige, hvad Grunden er dertil, og hvad Undskyldning jeg har for saaledes at komme til at gjøre det andet Thing til Gjenstand for Dmtale her. Sagen er nemlig den, at vi nu ere komne i den underlige Stilling, at vi ere blevne nødt til at komme til en direkte Forhandling med det andet Thing. Regjeringen er nemlig rent founnden bort mellem Hænderne paa os, vi vide ikke, hvor den er, den har skjult sig, og de to Thing staa nu over for hinanden Ansigt til Ansigt og skulle forhandle Sagerne med hinanden. De to Thing ere, forekommer det mig, i deres indbyrdes Forhold til hinanden som to temmelig skrøbelige Glas. Jeg siger ikke, at de hver for sig ere skrøbelige som Glas, men i deres indbyrdes Forhold ere de skrøbelige paa den Maade. Man kan jo ved at støde Glas direkte mod hinanden være udsat for, at de begge brydes i Stykker. Sammenstødet kan vel være saa let, at der ingen Fare er derfor, og jeg vil haabe, at det lille Sammenstød, der har fundet Sted imellem de to Thing, er at betragte som en saadan let Klinken, der kan være et Symbol paa et fremtidig godt Forlig, trods den nuværende Regjering, trods Manglen af en Mægler imellem Thingene. Jeg vilde hilse det som noget Glædeligt, dersom de to Thing kunde vise, at de kunne komme overens med hinanden uden Hjælp af den nuværende Regjering. Bliwer Sammenstødet derimod haardt, da ere Glasene, for at blive ved Billedet, udsatte for at sønderbrydes ved at stødes direkte mod hinanden; men De vide ogsaa Alle, at lægges der Noget imellem, og navnlig noget forholdsvis Blødt, kan man endog med temmelig megen Styrke støde saadanne to Glas mod hinanden, og de kunne da taale Afskilligt, uden at der er Fare for, at de brydes i Stykker. Det er imidlertid dette Mellem-liggende, som er taget bort; det er ikke nu tilstede, og de to Thing ere saaledes blevne tungne til at komme i direkte Forhandling med hinanden. Dette

tror jeg, er dt overmaade farligt Spil; det er et høit Spil, som sætter vor Forfatnings dybeste Interesser i Fare. Vi hørte ganske vist — jeg tror, det var allerede ifjor — Antydninger af den høitæredede Finantsminister, som gif i den Retning. Jeg tror, det var under Forhandlingen om Toldloven, at Ministeren udtalte sig saaledes, at de to Thing maatte forhandle denne Sag med hinanden, at Ministeriet vilde indtage en Tilfivers Rolle og afvente, om de to Thing kunde blive enige. Dette kan lade sig gjøre, naar Spørgsmaalet dreier sig om et almindeligt Lovforslag, hvor der i alt Fald ikke røfkes Andet, end at dette Forslag, naar de to Thing ikke blive enige, falder bort, saaledes at der ingen Lov udkommer, eller de nugældende Lovregler blive staaende, men noget ganske Andet er det, naar Spørgsmaalet dreier sig om Finantsloven. Gjælder det Finantsloven, er det Meningens ogsaa at gjøre denne til en saadan Bold imellem de to Thing, hvorom de maa se at blive enige, og kunne de ikke blive enige, har man intet Middel til at tilveiebringe Enighed; vi staa da overfor den største Fare, vi staa da overfor Muligheden af, at Forfatningen kan bryde. Den Regjering, som opgiver denne Mæglerstilling mellem de to Thing, har derfor, forekommer det mig, spigtet sin Opgave, den har for saa vidt erklæret sig fallit. Det forekommer mig, at dette har det nuværende Ministerium gjort, og det ikke alene overfor dette Lønningsforslag — thi jeg erkjender, at heller ikke dette Thing havde Grund til at vente Andet med Hensyn dertil, end at Ministeriet vilde indtage en saadan Stilling, og derfor har man overhovedet forholdt sig saa løst til dette Forslag, som man har gjort, saa løst, at vi i dette Dieblif kunne forlade det — men man har ogsaa gjort det overfor andre Forslag, idet man har udtalt sig saaledes, at man ganske overlod til det andet Thing, om det paany vilde optage saadanne Forslag eller ikke. Derved har Ministeriet opgivet den Beileddning for Thingene, som er aldeles nødvendig, for at Udviklingen kan blive rolig og kan føres til et Maal, hvormed vi kunne være tilfredse. Erkjender den nuværende Regjering altsaa, at den ikke er i Stand til at udfylde den Rolle, som Forfatningen giver den, at den ikke er i Stand til at arbejde hen til at skabe et Forlig mellem de to Thing, og erkjender den dette i den Grad, at den trækker sig tilbage fra denne Forhandling, har den ogsaa erkjendt, at den ikke er i Stand til at føre vor Udvikling videre. Man siger nu vel, at enhver Fordring som den, der er fremstillet af Ordføreren for Mindretallet (Scavenius), og saaledes som den saa ofte i en noget anden Form er hævedet fra vor Side, fører Fare med sig i sit Skjød, og at den fører til dette saa forfærdelig frygtelige parlamentariste System, dette Navn, med hvis blotte Lyd man kan skræmme adskillige Medlemmer langt bort, men, mine Færrer, hvad kan det